

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director:
Ion Coșescu-Delaturda

APARE LUNAR

Redacția și Administrația
București, Str. Antim, 19
Telefon 3.25 59

Toate Forțele în Luptă

România continuă să plutească pe primul plan în viața internațională. Ultima vizită a Conducătorului la Cartierul Führerului e o dovadă strălucită. Calitățile eminente ale ostașului și poporului român, se impun cu putere pretutindeni.

Prietenii, ca și dușmanii, își dau seama despre rolul conducător pe care acest popor va trebui să-l aibă în viitoarea configurație europeană. Iar, în ce ne privește pe noi, se constată că tropeala din trecut a fost înlăturată, că am redevenit noi înșine, că rolul istoric ce trebuie să jucăm în aceste părți în virtutea moștenirii noastre ancestrale, ne este pe deplin asigurat și înțeles.

Dar din toate acestea, se desprinde necesitatea acută, ca în aceste momente de extrem pericol, toate forțele de cari dispunem să se alinieze în linie de luptă.

O necesitate care se impune deopotrivă pentru toți partenerii axei, pentru toți aceia cari militează pentru noua ordine europeană și mondială, pe care o poartă în raniță soldații noștri, soldații axei de pretutindeni, pe toate câmpurile de război.

Pentru ca să putem fi însă la înălțime, se impune, ca o necesitate primordială, purificarea internă a fiecăruia și purificarea internațională.

Nicio energie parazitară, nicio forță neîntrebuințată, nicio voce discordantă. Aceasta trebuie să fie lozinca zilei și îndrumarea generală care ne va duce la pacea fecundă de mâine.

În această privință, noi cei ce ținem sus stindardul „Ro-

măniei Eroice", avem conștiința că ne-am îndeplinit cu prisosință datoria, în asentimentul și cu concursul entuziașt al cititorilor noștri.

Noi am crezut cu tărie și am scris încontinuu de șase ani în aceste rânduri: *Europa a Europeanilor și România a românilor de rasă*; purificarea noastră internă și purificarea integrală a Europei de elementele intruse pripășite depe stepele nordestice, cari îi paralizează mișcările și cari constituiesc, și nu pot să nu constituiască, o cauză de turburare, de paralizare și regres.

Suntem în centrul evenimentelor. Trebuie să fim și în centrul purificărilor. Trebuie să ne impunem punctul nostru de vedere cu tărie în această privință. E unul din principalele puncte de program ale victoriei noastre, ale victoriei comune și ale păcii viitoare.

Pentru purificarea noastră internă suntem pe deplin edificați. Toți știm că elementele intruse trebuiesc eliminate, că trebuie să redevenim noi înșine în toată splendoarea purificării noastre de rasă.

Toți românii ajunși la deplinătatea conștiinței de neam își dau seama că în viața internă a statului român, și în lupta noastră de integrare și afirmare națională, în toate cele patru puncte cardinale, punctul principal stă în recucerirea tuturor românilor de sânge pentru patria și neamul lor, pentru rolul ce vor trebui să joace în viitor, în unificarea forțelor și ridicarea lor la maximum de potențialitate.

Cu privire însă la purificarea internațională rolul nostru, alături de marii noștri aliați, trebuie să fie la înălțimea marilor sacrificii pe cari le-am adus pe altarul acestui război, pe altarul lumii de mâine; la înălțimea eroilor și martirilor noștri de azi și de totdeauna; la înălțimea moștenirii noastre ancestrale, a sângelui nostru multimilenar care s'a plămădit cu glia Europei, făcând una cu trupul și sufletul ei.

Lozinca: *Toate forțele în luptă*, implică deci mari prefaceri în structura noastră internă, is în structura organică și spirituală a Europei.

Nu putem susține o luptă de amploarea și măreția aceleia la care ne-am angajat, îmbrăcați în haine peticite, cu petice din lumea veche.

Nu putem susține o luptă de amploarea și măreția aceleia eventual nu vibrează pentru lumea care se naște.

Nu putem tolera ca în rândurile noastre și în Europa de mâine să vîdeze agenți ai barbariei și ai dizoluției, în contra căreia ducem astăzi cea mai mare luptă cunoscută în istorie.

Suntem în pragul anului 1943, an care va aduce cu sine evenimente ale căror urmări se vor repercuta peste secole îndelungate.

Să fim tot timpul la înălțimea acestora. Să ne clocotească în sânge necesitatea purificării noastre, a purificării Europei de toate elementele intruse, de necesitatea arianizării ei totale.

Să ne dăm seama în pragul noului an, și acum când ne așteaptă alte lupte eroice și alte grele sacrificii, că necesitatea acută de a pune toate forțele în luptă nu se poate realiza, fără o purificare totală internă și internațională.

Pentru Europa și pentru tot globul *Toate forțele în luptă însemnează, pentru azi, pentru mâine și pentru totdeauna: Purificarea de toate elementele eterogene, liberarea energiilor genuine și punerea lor în valoare pretutindeni, selecționarea elementelor optime ale popoarelor, stârpirea celor parazitare, spiritualizarea tuturor prin muncă constructivă, sacrificiu și eroism.*

ROMÂNIA EROICĂ

E X O D

Dinspre nord oamenii se scurgeau — mereu —

Cu ochii tulburi, cu pumnii strânși.

Femeile își scuturau buclele pe față

Ca să nu li se vadă zâmbetul trist. Plânși

Oamenii treceau — întunecați — în necunoscut.

Femeile își încleștau buzele

Pentru că sărutul bărbaților de-aici nu era cald

Și pentru că dincolo de zare — mureau luptând

Cei dragi — cei ai lor... straniu —

Totul era însângerat, totul era scrum.

Dispre nord oamenii se scurgeau — mereu....

PETRE A. BUTUCEA.

R U G A

PENTRU RĂZBOIUL CEL SFÂNT

Doamne !
 Tu care le știi toate
 Și toate le înțelegi,
 Că Tu singur le-ai făcut
 După Înțelesul și Voia Ta;
 Tu, care poți Totul !
 Care ești dintru Inceput
 Iubire,
 Lumină,
 Și Faptă,
 Cuvânt născător de viață,
 Prin pâlniile Cerului
 Strecurat nouă :
 Stropi de suflet,
 Grăunți de dor,
 Și rîvnă spre Tine...
 Doamne !
 Dela noi la Tine
 Pornește Ruga cea Mare
 De astăzi :

Vezi-ne,
 Auzi-ne,
 Înțelege-ne
 Simte-ne alături de Tine,
 Așa cum suntem,
 Cum din veacuri ne-ai zămislit:
 Cremene-Dac,
 Diamant-Roman —
 Să durăm în etern,
 Să stălmucim în etern,
 În Plaiul unde ne-ai așezat
 După Voia Ta...
 Că noi mai mult n'am cerut ;
 Ci, pe Tine Te-am ascultat
 Și Te-ascultăm ;

Numele Tău nu l-am luat în deșert,
Și cu Trufie nu Te-am privit....

La Tine e nădejdea noastră :

Dă-ne Increderea

Făcătoare de Minuni;

Unge-ne sufletul

Cu harul Vitejiei ;

Aprinde-ne sângele

Cu jarul Neodihnei ;

Intărește-ne oasele

Cu cimentul granitului ;

Și carnea înviiorează-ne-o

Cu fiorul Tinereței veșnice, —

Să înfrângem, Doamne,

Hoardele Necuratului,

Monstrului viclean —

Iscariotean —

Ucigașul Neamurilor,

Pustiitorul Altarelor,

Distrugătorul Omului —

Fiară deslănțuită

Nimicitoare de Suflet !

Intunerecul abătut preste Lumină

Să-l risipim, Doamne,

Și iarăși să fim stăpâni

Pe'nținsul luminos

Al Plainului nostru străbun...

Că noi, nu cerem dela Tine

De cât plinirea Voiei Tale

Dintru Inceput, —

Doamne !

ION PAJURĂ

PRIMATUL SANGELUI

Dacă înlăturăm mercantilismul din linia preocupărilor noastre, vedem că adevăratul criteriu al selecționării elitelor în interiorul popoarelor și în viața internațională este neamul, este rasa. Intrucât sângele dictează, trebuie să ne asigurăm mai întâi de potențialul și puritatea lui. Un sânge amestecat va dilua energiile și va condamna poporul respectiv la mercantilism și la paralizarea lui prin forțe divergente.

Un alt principiu care se afirmă cu putere din primatul sângelui este acela că fiecare popor va trebui să trăiască prin specificul său propriu și să ocupe un loc sub soare în raport cu acest specific.

În noua lume care va eși din gigantica încăierare care încongi globul, nu se vor putea admite în principiu popoare și state hibride compuse din forțe divergente, din sânge captat prin forța brută a metodelor perimate.

Acest fel de popoare și de state vor trebui dizolvate și date spre guvernarea popoarelor omogene, menite să le împiedice de a otrăvi atmosfera nouilor stări de lucruri prin prezența lor în concertul popoarelor.

Însănătoșirea internă și însănătoșirea internațională nu se poate face pe altă cale.

Erau în trecut popoare cari practicau furturile etnice dela vecini, pentruca să se poată desvolta și prospera în detrimentul lor. Acest fel de furt nu se va mai putea practica în viitor. Nu numai atât, dar aceia cari l-au practicat vor trebui să restituie prada.

Un exemplu elocvent ne dă marele Reich. Pangermanism, da, dar și panrasism. Actuala Germanie, Germania lui Hitler, nu admite încorporarea în sânul poporului german a elementelor eterogene. Puritatea de rasă apare astăzi ca un principiu sfânt care asigură grandoarea poporului german. Dar puritatea rasială a germanilor implică în sine necesitatea de purificare rasială a celorlalte popoare.

Nimenea ca poporul german nu-și dă seama mai bine că el nu e singur în lume, că va trebui să conlucreze cu celelalte popoare la progresul comun, că rezultatul luptei va fi cu atât mai îmbucurător, cu cât partenerii vor fi mai apți de progres,

cu cât vor fi mai purificați ca sânge, mai unitari în concepții, mai organizați ca popoare și rase diferite.

La acest rezultat duce în definitiv solidaritatea dintre neamuri. Nu numai neamurile trebuiesc purificate, ci și rasele dominante ale continentelor. Solidaritatea universală nu se poate stabili pe altă cale.

Europa a europenilor și Asia a asiaticilor, ese ca o axiomă din actualul război. Trebuie să privim evenimentele în față și să le primim astfel după cum se prezintă. Dreptatea immanentă ne cere să fim solidari cu nouile principii de viață, să ni le însușim cu totul, să le facem una cu sângele, cu trupul și cu sufletul nostru.

Europa a europenilor și Asia a asiaticilor! Am mai avut ocazia să ne ocupăm de această chestiune în rândurile noastre. Asia e îndepărtată. Ea își va spune cuvântul ei prin marele popor dela soare răsare și prin redeșteptarea la viață a altor popoare ale căror putere de viață și de afirmare în ogorul internațional nici nu le putem bănuî pentru moment. Dar în ce privește Europa ne dăm seama imediat de principiile de organizare cari îi pot sta la bază în virtutea desfășurării evenimentelor epocale prin cari trecem.

Nu e suficient a spune că Europa va fi a europenilor. Va trebui să determinăm și cari sunt europeni adevărați. Căci, dupăcum în interiorul popoarelor trebuie să căutăm rasa pură, tot așa în ce privește comunitatea europeană, va trebui să căutăm și să punem în valoare elementele cari au făcut din ea șampioana culturii universale, iar nu jidovimea și toate celelalte elemente intruse cari nu pot decât să-i dilueze energiile constructive, să-i otrăvească sângele.

Nu se mai pot admite în Europa state și popoare de sine stătătoare, alcătuite din infiltrațiile dela Nord, străine de specificul ancestral multimilenar al locuitorilor ei.

ITALICUS

DATORIE

În valmașagul loviturilor, a desiluziilor, a amărăciunilor de tot felul, discuțiile și neînțelegerile între cetățenii aceleiași țări, iau o înfățișare ce copleșește mai grozav, chiar de cât pierderile celor scumpi, ce se duc pentru apărarea pământului nostru, căci aceștia mor cu onoare, ceilalți tot morți sunt, unii pentru alții, dar în lupte fratricide, ce omor prestigiul și demnitatea colectivă a neamului lor.

Pilda dureroasă a unor țări, ce sunt sfâșiate de certuri intestinale, când probleme grele sunt puse și când ar trebui ca toți să fie o turmă și un păstor, nu poate să nu stârnească un examen general de conștiință la toți cetățenii conștienți de răspunderile colective ale tuturor claselor sociale, ce compun o națiune.

Popoarele nu trăesc numai din gloria trecutului, din legende, nici din înfăptuirile premergătorilor, ele, cricât de glorioasă le-ar fi istoria, au a răspunde în fiecare împrejurare la chemările clipei ce le cer să se încadreze cu vrednicie în imperativul vremii. Nu pot trăi numai din moștenirea străbunilor, ca fiul risipitor, ci au a aduce contribuția lor în evoluția universală: *de acțiune, de gândire, de creație, de jertfă*, altfel aceste popoare, nu ar fi decât stafii, ce ar trebui închise într'un muzeu nemaî fiind forțe vii, ci numai mărturia unei glorii perimate.

Luptele interioare, discuțiile ideologice, pasiunile ce mocnesc ca erupții în timpuri normale și arată vitalitatea individuală și colectivă, devin extrem de primejdioase în timp de zbucium, de mari zguduiri cosmice, cum este acest război, ce a cuprins într'o criză colectivă lumea întreagă.

În asemenea împrejurări, o obște are o singură poruncă, *a fi solidară, a lupta și a învinge.*

Părerile individuale, simpatiile, antipatiile, sentimentalismul personal, sensibilitatea excesivă, tot ce este apanajul și dreptul omului trebuie să înceteze, înlocuite printr'un singur cuvânt *Patria*, o singură viziune *Țara*, o singură lozincă *Salvarea Neamului*.

Ce or fi făcând cei din planeta Marte, cei iubiți din Ve-

nus, din lună sau din soare, ce gândesc cei din alte colțuri de pe pământ, nu ne privesc.

No! aici trăim, aici ne este rostul, aici avem a ne face datoria de români și de creștini, fără a îngădui nici o atingere la dârzenia, pe care orice adevărat luptător o păstrează până la ultima sa suflare.

Nenorocirile altor neamuri desigur stârnesc compătimire, însă comandantul nostru ne spune:

„Toate ne mișcă, nimic nu ne sdruncină”, suntem și rămânem întregi la minte și la suflet, însuflețiți de un eroism neprecupețit și de un naționalism integral.

Leali, cu adversarii ce trebuie să ne stimeze și să ne știe de frică, și cu prietenii, cari trebuie să știe și să fie siguri că, le-am dat o iscălitură de onoare, pe care, înțelegem toți colectiv a o respecta, căci cuvântul dat pentru noi este un contract moral sfințit, ce nici când un român neaș nu îl rupe.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Părerile individuale nu interesează. Ele nu pot fi decât înăbușite. Astăzi, când frați de ai noștri mor pentru salvarea noastră, cei deacasă, nu pot decât să dorească izbânda lor, căci altfel lumea întreagă își pune întrebarea: cum își lasă odraslele lor să moară, dacă nu comandă categoric imperativul de viață și moare al neamului românesc.

Inconșiența are margini. Aripile morții plutesc deasupra noastră. Ii întunericul înconjurător numai făclii aprinse de sufletele tari pot lumina, drumul spinos ce duce la izbândă.

Destinul nu se îndeplinește cu vorbe goale, ci cu asprele jertfe, liber consimțite de un neam întreg, ce nu se poate îndoi de menirea lui.

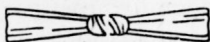
Nu la cealuri, nici în petreceri se oțelește voința, ci în disciplină ascetică, în iflăcărutul entuziasm al sufletelor credincioase pentru cari moartea este clipa sfințită ce duce pe creștin la Mântuitorul lui.

Mame, soții, surori, voi toate aveți datoria de a ține treze virtuțile poporului nostru, îndepărtând ispitele ciocnilor, cari, făcând jocul dușmanilor, caută a ne despărți unii de alții, a ne împărți pe ideologii, în ceasul când o singură poruncă este:

„A lupta, iarăși a lupta, încă a lupta“ și cu Dumnezeuul părinților noștri, să privim viitorul în față, liniștiți, hotărâți, dârji și uniți, solidari în dureri și bucurii, formând un tot nedespărțibil și indestructibil.

Cu credință și voință, biruința va fi a noastră.

Alexandrina Gr. Cantacuzino

CITITORILOR

Cânl lângă foc, în serile de iarnă,
Vă mângâiați citind cuvântul meu,
Cânl lira mea își frânge melodia
In suferinți de viscol și ecou,
Voi credeți poate că-mi revărs ardoarea
Și chinul nesfârșit, ca să distrez
Cu sângerea inimii, cu versul,
Vreun cititor, făcându-mi slova, crez

Cu cât mai mult mă biciuește soarta
Cu-atâta mai fierbinte voi striga
Și strigătul se oglindește'n cântec
Și cântec îl întoarce inima.
Gândiți-vă la simfonia ceea
Sfâșietoare-a păsării'n surghiun, —
Voi numai știți să'nchideți colivia,
Smulgându-i astfel cântecul nebun.

Și voi mâhnîți poetul, ca din doruri
Să-și cizeleze versul măiestrit
Ș'apoi îngândurați la gura sobei
Sorbiți din slovă vis și infinit.

Intăiu ne dați paharu'nsingurării,
Să semănăm în apa lui cuvânt
Și orizont și inimă și vieață,
Bogat să vi-l întoarcem, cu avânt.
Ah, vă distrează suferința noastră,
Căci e frumoasă ca un cântec lin
Al dorului etern, al nostalgiei,
Insămânțat de mâna ta, Destin!

VERONA BRATEȘ

DELA PANGERMANISM LA PANRASIMS

Cel ce înțelege semnificația evenimentelor prin cari trecem nu se poate îndoi de rezultatul final al actualului război mondial. În afară de epicele de prăpăd, cum a fost acelea a invaziei barbarilor, cari au aruncat Europa în întuneric și cari cu toate acestea nu au fost lipsite de puteri fermentatoare prin negativismul lor însuș, întreaga omenire merge în general spre un țel determinat: *Munca constructivă, dreptatea națională și internațională, punerea în valoare a energiilor creatoare de pretutindeni, stârpirea parazitismului, spiritualizarea popoarelor.*

Judecă superficial aceia cari cred că marile conflicte la cari asistăm ar fi determinate de cauze economice, de conflicte de interese, de necesitatea de a se menține puterile latifundiare, mafia iudaică, plutocrația, cu tot cortegiul lor de scăderi, de striviri de energii, de imoralitate și ticăloșie. Toate acestea sunt cauze de suprafață. E o cauză mult mai profundă care dinjează din adâncuri. E necesitatea de a înlătura din drumul omenirii aceste impedimente. Numai prin această necesitate se explică acuitatea și tragica măreție a evenimentelor.

Oricari ar fi progresele de guvernământ și planurile de viitor ale celor două părți în luptă, fiecare are grije de a arunca asupra adversarului toate scăderile morale, menite de a-i scădea prestigiul, de a-l demoraliza, de a-i seca izvoarele de credință și de acțiune.

Având fiecare țeluri determinate, își dă seama totuș că nu va putea ajunge la izbândă decât cu condițiunea de a se adapta sau cel puțin de a se ascunde sub protecția înaltelor principii de morală, a spiritualității veșnice sădită în cele mai intime cute ale sufletului tuturor generațiilor de totdeauna și de pe tot întinsul globului.

Deăceea imoralitatea și ticăloșia trebuie să fie neapărat în rândurile adversarului. Fiecare beligerant își dă seama că distrugerea moralului adversarului e decisivă pentru rezultatul luptei.

Intr'un articol anterior¹⁾ ne-am ocupat de puterea ani-

1) „România Eroică“, an. VI, Nr. 28, Dec. 1942.

matoare a credinței în victorie. În prezentul articol vom căuta a scoate în evidență țelurile eterne cari se concretizează în decursul acestui război unic în istorie, țeluri cari se obiectivează cu atât mai clar, cu cât puterile adverse opun o rezistență mai dărză.

Fără să mai pătrundem adânc în trecutul istoric al Europei, e suficient de a ne referi la războaiele napoleoniene și la războaiele cari au sângerat omenirea de atunci încolo, pentru a ne da seama că actualul război mondial nu face decât să desăvârșească ceea ce a făcut substatul tuturor acestor frământări.

Am spus de atâtea ori că vine epoca eroismului, că a trecut timpul parazitismului, al exploatării omului prin om, a popoarelor prin alte popoare, că s'a ivit la orizont o nouă epocă istorică în care necesitatea de a ne apropia de justiția immanentă face un pas decisiv.

În „Viața Morală” a Popoarelor” în „Război și Civilizație”, în „Spirit și Materie”, am arătat pe larg că se naște o lume nouă, că toate evenimentele prin cari au trecut predecesorii noștri și cele prin cari trecem noi astăzi nu fac decât să ne conducă cu pas gigantic către acest rezultat.

Războiul acesta nu a început odată cu trecerea victorioasă a armatelor germane în Polonia. Acest război nu e decât continuarea celui trecut. Și trebuie să știm bine că e declanșat pe aceeași bază ideologică.

Dela 1918 și până la marșul asupra Romei, am avut un lung armistițiu, în timpul cărui idealurile specifice ale epocii s'au polarizat în așa măsură, că s'a făcut posibilă distincțiunea între lumea nouă în plină gestațiune, și lumea veche pe cale de dispariție. Marșul asupra Romei a fost primul semn de război de reînceperea ostilităților. I-a urmat îndepărtarea Adolf Hitler cu național-socialismul german, și celelalte mișcări din Europa și din Japonia cari au prefătat evenimentele.

Astăzi stau masiv față în față lumea nouă, reprezentată prin puterile axei, și lumea veche polarizată în anglo-saxonii, secondați de puterile dizolvante ale jidovismului și bolșevismului.

După secole de frământări și de grele încercări, Europa și cu ea omenirea întreagă, a ajuns însfârșit la limanul mult

donit de toate popoarele globului, la necesitatea de a se determina forțele constructive ale lumii, de a le pune în valoare, și de a se elimina puterile destructive, satanice, puterile întunericii cari, prin forța brută, prin puterea lor distructivă, țineau în adâncuri, imensele valori umane, spirituale și materiale și le condamnau la stârpiciune.

Dar să scrutăm mai de aproape evenimentele și să vedem ce poartă în ranița lor soldații aței pe câmpurile de război ale întregului glob.

Dela primele mișcări, determinate de ruperea armistițiului dela 1918, s'a ivit la orizont imperialismul fascist.

Fascismul, prin genialul lui Duce, voia, în esență, să refacă vechiul imperiu al Romei, gloria ei de altă dată.

În rezumat, pentru Duce și pentru fascism scopul vieții, scopul omului în general, e de a trăi în mod periculos, „*vivere pericolosamente*”, adică de a fi veșnic pe șantierul constructiv, veșnic în luptă pentru eliminarea răului din lume. Iar în ce privește Italia și pe italieni, aceștia trebuiau purificați ca rasă, spiritualizați, ridicați la rangul de puteri constructive de primul ordin, la treapta de eroi ai marilor înfăptuiri pe teren.

Concomitent cu Roma, pornește și Berlinul, cu celalt mare geniu al timpului, Adolf Hitler, în calitate de polarizator al idealurilor rasei germanice. Având acelaș eroism la bază, aceeaș necesitate de a ridica masele, de a le organiza și pune în valoare, de a arunca în luptă puterile constructive cari zac în inacțiune, Adolf Hitler s'a făcut în primul rând șampionul rasei sale.

Pentru dreptatea germanică a înțeles el în primul rând să-și galvanizeze poporul.

Spiritul noului timp care-l animează l-a pus în situația de a face minuni. Integritatea națională a Reichului a fost realizată în timp record în contra unor adversități cari, pentru orice om de lume veche, ar fi părut invincibile.

Dar Marele Reich, odată realizat, trebuia să-și asigure posibilitățile lui de viitor și siguranța zilei de mâine. Programul de realizări germanice stă clar expus în epocala lucrare a Fuehrerului, *Mein Kampf*, pentru ca să nu mai fie nevoie să insistăm.

Eram în fața unor țeluri specifice, urmărite, atât de Ita-

lia cât și de Marele Reich. Însă aceste țeluri cuprindeau în sine și țeluri generale care nu puteau rămânea în umbră, odată cu desfășurarea evenimentelor. Și astfel se face că viziunea imperială a Romei și pangermanismul s'au trezit față în față cu problemele capitale ale Europei și ale lumii, care cer ca popoarele să fie puse pretutindeni în situația de a-și putea pune în valoare energiile constructive și geniul lor specific, adică de a se realiza programul menționat în capul acestui articol.

A trebuit deci să trecem de la imperialismul roman și de la pangermanismul Berlinului, la panrasism, care a devenit adevărata stea călăuzitoare a timpului nostru.

Mișcarea fascistă și cea național-socialistă, toate mișcările de regenerare care ne frământă, implică în sine o nouă organizare a Europei și a întregului glob.

Cum am spus în „*Spirit și Materie*“, s'a dus timpul statelor și păturilor exploatare. Epoca eroismului bate la ușă. Statele și popoarele vor trebui să se organizeze nu pe baza pretențiilor lor, ci pe baza puterilor lor constructive, a gradului lor de purificare, de spiritualizare, în raport cu zestrea spirituală pe care o poate aduce în concertul popoarelor.

Nu statul, nu poporul însuși poate avea pretenții, ci puterile constructive care îl alcătuiesc. De aci urmează că nicio cloacă guvernamentală, nicio forță dizolvantă sau distructivă nu va putea avea cuvântul în lumea cea nouă. Căci rostul acestui război, al lumii celei noi pe care o va realiza, cere din contră să se nimicească tot ce poate sta în calea ridicării forțelor constructive, a părților optime ale popoarelor și păturilor sociale de pretutindeni.

O purificare generală e la ordinea zilei. Această purificare va eși ca o necesitate de neînlăturat din actualul război.

Marele șampion al acestui război e marele popor german. Cu privire la rolul lui determinant în desfășurarea evenimentelor, gloria lui va rămânea eternă. Eternă va rămânea gloria și a acelor popoare care în mod sincer și spontan au intrat în rândurile luptătorilor, printre cari în primul rând suntem noi.

Dar condițiunea de căpetenie pentru toți este renașterea lor, purificarea lor spirituală, nașterea lor a doua oară în noua lume care se naște, adaptarea lor integrală la această lume,

nașterea lor în mod concomitent a doua oară în patria și neamul lor și încadrarea acestui neam în solidaritatea universală.

Și astfel am ajuns dela pangermanism, la paneuropenism, la panrasism.

Șampionii marilor evenimente prin cari trecem își dau seama din ce în ce mai mult, că viitorul omenirii stă în largirea solidarității umane, în dispariția egoismelor naționale, a parazitismului de pretutindeni, în punerea în valoare a fiecărui popor, a fiecărei rase cu specificul ei, că războiul acesta atrage după sine dispariția din siânul popoarelor a otrăvurilor pe cari le-au lăsat în urma lor agresiunile trecutului.

Se vor revizui situațiile arbitrare, stabilite prin forță brută. Se vor pune la locul lor paraziții de pretutindeni, fie clase sociale, fie popoare, fie indivizi. Se vor pune în valoare popoarele vrednice și păturile producătoare. Se vor expropria latifundiile popoarelor parazitare. Se va pregăti climatul necesar pentru a se stabili pe pământ adevărata democrație, adevărata libertate și fraternitate între păturile sociale și între popoare.

Revoluția franceză dela 1789 a avut darul de a înlătura în unele părți și de a submina în altele stările de lucruri rezultate în invaziile barbare. A distrus în principiu feudalismul și a pus bazele democrației și naționalismului care va guverna evenimentele secolului al XIX-lea și începutul secolului nostru.

Războiul mondial trecut a dus mai departe această operă, distrugând imperiile de pradă din Europa și pregătind atmosfera necesară pentru a se ajunge la înfăptuirile actualului război.

Războiul dela 1914—18 este fiul legitim al revoluției franceze și al celorlalte războaie ce i-au urmat, dupăcum actualul război e continuarea fatală a celui trecut.

Actorii din războiul trecut nu erau de talie de a putea realiza adevărata democrație și adevăratul naționalism. Mercantilismul iudaic era în floare. Otrăvurile infiltrate de el în sânul popoarelor și otrăvurile moștenite, cari n'au putut fi înlăturate, au împiedicat pe cei ce au dus războiul și au dictat pacea ca să realizeze într-o mai largă măsură ideologia care punea stăpânire pe popoare.

De aceea s'a făcut o pace a intereselor momentului și nu o pace în armonie cu principiile eterne cari guvernează lumea.

S'a făcut un mare salt spre aceste principii, dar nu se pu-

tea merge mai departe. Corifeii păcii de atunci nu puteau să treacă peste interesele și concepțiile lor, nu se puteau întrece pe ei înșiși.

S'au înlăturat imperiile de pradă din Europa, dar au rămas imperiile de pradă și stările anarhice din restul lumii. Și principiile cari steteau la baza războiului trecut implicau deopotrivă și dispariția acestor imperii de pradă, și stările anarhice din sânul popoarelor. Din acel război a eșit subreda situație a Angliei, a Americii, a Rusiei și a tuturor țărilor cari stăpâneau teritorii transoceanice și cultivau anarhia morală, mercantilismul și iudaismul disolvant.

Conform rezultatelor ideologice ale războiului trecut, nu se mai putea admite ca, de pildă Anglia, o insulă de negustori din marginea Europei, să continue a stăpâni și exploata în folos propriu sute de milioane de oameni condamnați la un sclavaj perpetuu. Și nu se mai putea admite ca pleava umană dela nord care constituie Rusia sovietică, regisată de mafia jidovească, să continue a otrăvi genul uman pe o întindere de zeci de milioane de kmp, amenințând infectarea și aruncarea în întuneric a întregii omeniri.

Nu se mai puteau admite rămășițele trecutului perimat pe nicăieri. Sclavagiile trebuiau stărpite pretutindeni, energiile umane trebuiau puse în valoare, adevărata democrație și adevăratul naționalism trebuiau să-și facă drum în sânul popoarelor.

La soare răsare era un popor în plină ascensiune care era condamnat să asiste neputincios la împânzirea oceanelor de puterile plutocratice a căror stăpânire nu găsea altă justificare decât forța cuirasatelor.

În Indii, în Africa, pretutindeni, sute de milioane de oameni trebuiau să continue a suferi un sclavaj odios.

În Europa popoarele cele mai bine înzestrate, depozitățile culturii și progresului uman, trebuiau să sufere ascendentul plutocrațiilor anglo-saxone și descompunerea morală prin virusul iudaic.

Starea aceasta de complet dezechilibru nu se putea menține. Ea dezonora genul uman. Echilibrul politic și moral al globului nu se mai putea rezema pe o stare de mercantilism

și forță brută, pe exploatarea a om pe om și a popor pe popor.

Un alt echilibru trebuia stabilit, bazat pe forțele constructive reale, pe adevărata democrație, pe naționalismul integral, pe punerea la locul lor a tuturor raselor globului.

ION COLFESCU DELATURDA

ARMONIZAREA EUROPEI

Cred că oricine a înțeles că actualul război aduce după sine armanizarea Europei. Astfel ajungem dela pangermanism, la panrasism și dela panrasism, în ce privește Europa, ajungem la panarianism.

Aceasta este forma de unificare a Europei de mâine și nu poate fi alta. Arianismul apare ca o axiomă pentru Europa viitorului.

În această ordine de idei trebuie să determinăm rolul specific al fiecărui popor din Europa.

Poporul german reprezintă deja o masă compactă omogenă, pusă sub aceeași conducere și animată de aceleași idealuri.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nu se poate spune același lucru de popoarele mediteraneene. Și trebuie să știm că în noua formație a Europei nu se vor mai admite state liliputane, nu se vor mai putea cultiva granițe chinezești la fiecare pas.

Toate aceste popoare nu-și vor pierde geniul lor specific, dar vor trebui să formeze, sub pedeapsă de moarte, o singură unitate spirituală.

E suficient să ne aruncăm ochii pe hartă, pentru a ne da seama că dela Oceanul Atlantic și până la Asia Mică, cuprinzând și Africa de Nord, va trebui să găsim o desăvârșită unitate în diversitate.

În această alcătuire statală, rolul nostru în sudetul european va fi determinant. Noi vom trebui să alcătuim mâine citadela inexpugnabilă a acestui bloc, o citadelă deopotrivă de importantă pentru rasele dela Sud, ca și pentru blocul germanic.

Suntem un popor cărui i se impune, după milenii de grele încercări un nou rol istoric bine determinat. Călare pe Carpați, stăpâni pe valea Tisei, ca și pe valea Dunării, și impunându-se personalitatea atât în stepele Rusești, cât și în

ținuturile balcanice, noi vom trebui să formăm reazemul și chiagul viitoarei alcătuirii statale dela sud.

Dar am mai spus-o și o repet: pentru a ne putea îndeplini rolul, va trebui să devenim un popor de 60—70 milioane de locuitori și cu o întindere teritorială corespunzătoare. Problema e tragică și simplă: *Sau vom deveni mari și puternici, sau vom peri.*

Nu suntem importanți numai pentru noi. Suntem indispensabili întregii Europe, rasei ariene în general.

În părțile în cari suntem așezați nu are cine să ne ia locul. Aceste părți au fost expuse în trecut și vor fi expuse și în viitor.

Deși multimilenari pe teritoriile noastre, ca popor și ca stat, decurând încheșat, posedăm o vigoare, o putere de afirmare puțin comune. A trebuit să vie acest războiu, pentru ca să ne descopere streinii, pentru ca să ne descoperim noi pe noi înșine. Faptele noastre de arme, vitejia fără de seamăn a ostașului român, ne dau dreptul și ne impun datoria de a ne pregăti pentru rolul ce ne rezervă viitorul.

Dar pentru a ne îndeplini rolul ce ne rezervă istoria și poziția noastră geografică pe teritoriul european, va trebui mai întâi să desăvârșim lupta pentru eliminarea din sânul nostru a tuturor elementelor intruse, a elementelor streine de rasa noastră, a elementelor dizolvate și parazitare.

Va trebui mai presus de toate să devenim noi înșine.

Va trebui, să punem în valoare toate energiile constructive ale neamului, să aducem la suprafață elementele lui optime, să ne spiritualizăm de sus și până în jos în toate straturile sociale să devenim eroi ai faptei și ai gândului, nu numai pe câmpul de război, dar în toate domeniile de afirmare ale vieții.

În definitiv, după cum noi ca indivizi nu trebuie să ne referim la drepturile noastre, ci la datoriile pe cari urmează să le îndeplinim, tot așa și noi, ca popor, nu trebuie să ne prezentăm la masa verde internațională cu pretenții, ci cu fapte eroice, cu misiuni constructive și pline de primejdii. „*Vivere pericolosamente*“, trebuie să fie lozincă noastră de toate zilele, ca și aceea a fraților noștri de pe malurile Tibrului.

Să piară dintre noi egoismul, necinstea și zavistia. Să de-

venim „uniți în cuget și-n simțiri”, o singură spiritualitate vie, „o singură turmă și-un păstor”.

Rolul ce ne rezervă viitorul nu ne permite să ne pierdem în ambiții deșarte și în acțiuni mărunte. Nu ne permite să trăim ca paraziți dela o zi la alta.

Dela mic la mare, toți trebuie să ne dăm seama, că nu trăim decât pentru neamul și patria noastră, pentru rolul ce trebuie să joace acest neam și această patrie în concertul popoarelor; că trebuie să ne sacrificăm pentru acest rol, să ne identificăm cu opera ce trebuie să îndeplinim.

Purificarea noastră ca rasă, trebuie să primeze orice mișcare. Căutarea și punerea în valoare a oricărui român de sânge, în orice situație s'ar găsi, trebuie să fie lozincă noastră de toate zilele. Salvarea progeniturii noastre, a generațiilor de mâine, apariția lor în cele mai bune condițiuni trebuie să fie grija noastră de căpetenie, Patrimoniul adevărat al neamului fiind copilul, purificarea noastră, spiritualizarea generațiilor, se impune ca o necesitate capitală.

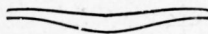
În aceste condițiuni putem pași cu fruntea sus în noua Europă.

Viitorul ne va fi asigurat, nu prin pretențiile ce vom formula, ci prin datorită ce vom avea de îndeplinit, prin eroismul, prin sacrificiul nostru pe altarul binelui comun.

Dacă pangermanismul domină poporul german, panrasismul salvează toate popoarele europene, autohtone și panarianismul le unifică în aceeași spiritualitate creatoare. Dacă panlativismul poate unifica popoarele mediteraneene, în același tot indisolubil, panromânismul ne pune în valoare ca popor constructiv, ne pregătește pentru marea misiune, ce trebuie să ne îndeplinim și ne asigură un viitor strălucit.

Pangermanism, panlatinism, panrasism, panarianism și panromânism, sunt cuvintele în cari se rezumă tot viitorul ce ne așteaptă.

FLAVIUS

Folelorul în viața Satului

Realitățile, asupra cărora învățătorul trebuie să-și concentreze întreaga sa muncă și capacitate, sunt copilul și satul. Dacă în ce privește prima realitate — studiul copilului — ne găsim într'un incontestabil progres față de trecut — în ce privește cunoașterea autentică a vieții satului, suntem abea la început. Desigur, înfăptuirile ultimului timp sunt un capitol frumos și promițător. Realitatea satului românesc este însă atât de cuprinzătoare și zăcămintele-i inedite nutresc atâtea virtualități, încât, se impune o mobilizare generală pentru scoaterea la suprafața a acestor valori.

E vorba mai ales de valorile folclorice. Acest aspect psihologic — folclorul — arată creația în lungul veacurilor a spiritualității și imaginației poporului care-l are. Arată însăși valoarea poporului.

Datorită faptului că „limba este un organism viu”, supus legilor de evoluție și disoluție inerente organismelor, aceste valori sunt mai expuse pieirii. Acest proces al dispariției, încete dar sigure, a tradiției, se accelerează, cum e și natural, odată cu propagarea în spațiu și timp a civilizației cosmopolite.

ION CRIȘAN

Inv. Dir.

1) Un fragment din lucrarea „Schiță folclorică” a comunei mele Ag hireșu, Jud. Cluj.

RAVAȘ LA ÎNCEPUT DE DRUM

Scriu, condus de glasul sângelui, liber și cinstit, și, pentru că e întâia oară când activez în coloanele revistei „România eroică”, am dat acest titlu: „Răvaș la început de drum”.

Vor fi aceste rânduri pentru mine, răvaș de drum pe marea linie purtată de revistă și de distinsul ei director, D. Ion Colfescu-Delatruda. Iar eu, cinstit călător, îmi cumpăr bilet, ca să pot nestingherit călători pe marea pustă a gândului, un bilet din clasa sincerității, pe linia dinamismului românesc.

S'a observat, peste tot, până în cele mai întunecate colțuri ale lumii, o îndrumare puternică înspre înfăptuirile practice.

Și la noi și în alte țări, se lucrează masiv, cu o grandioasă desfășurare de muncă. Ducerea la îndeplinire a planurilor de înfăptuiri publice au ca rezultat o ridicare a standardului de viață și a confortului colectiv. Iar o susținută politică de investiții ar avea de adus și înăptuit o schimbare totală a întregii fețe a țării noastre.

Deaceia trebuie ca spiritul de muncă comună pentru binele comun și general să se facă deodată cu educarea de grup într-o etică socială și națională, una și aceeași pe tot cuprinsul țării, și încadrată în doctrina dinamică care animează astăzi tinerețea țărilor aliate.

Pe alt plan, intelectualii de astăzi, deși încadrați în parte sau chiar în total, în diferite îndeletniciri, își găsesc în chipul acesta loc constructiv de cheltuire a energiei lor.

Spiritul de sacrificiu și simțământul gregar ce caracterizează tineretul, cere o realizare deplină a acestui deziderat, spre binele colectivității naționale.

Dece scriu toate acestea?

Ca să-mi fac călătoria până la destinație.

Nu de mult, într-o seară, în „marginea Ardealului”, D. Ion Colfescu-Delatruda, ne vorbea despre o ligă a Afirmațiunii Românești.

Iată destinația, iată gândul!

Aci ar fi locul ca tineretul dinamic românesc — să se strângă — să realizeze, cum bine a spus și scris Directorul „României Eroice”, „marile înfăptuiri de viitor”!

Noi, suntem dinamici. Ne-o dovedește trecutul, ne-o spune prezentul, ne-o dovedește eroismul fără de seamăn al ostașului român.

Atunci, de ce n'am canaliza și noi ca alții dinamismul nostru național înspre *Marile Infăptuiri interne*, care vor trebui să întregească pe cele ostășești și să pecetluiască gloria eternă a neamului.

NIC. N. POPA-SĂLIȘTE.

SĂ READUCEM FEMEEA LA CĂMIN

Suntem în preajma unor transformări epocale. Se pun popoarele globului în noi condițiuni de viață. Trebuie să ne ridicăm și noi pedestalul pe care ni se va clădi viitorul. Acest pedestal se ridică în primul rând pe câmpul de război, dar clădirea nu va avea trănicia necesară, dacă nu va fi adânc înfiptă în inima și sufletul nostru al tuturor.

Adevărata bogăție, adevăratul izvor al energiilor, adevăratul tezaur al popoarelor îl constituie COPILUL. Popoarele cari au nesocotit acest adevăr și-au pregătit mormântul.

Pentru a vedea realitatea nu e nevoie de prea multe cercetări. E suficient de a arunca ochii în jurul nostru.

Germanii, după războiul de 30 de ani, au rămas o mână de oameni. Francezii, până la războaiele napoleoniene, și chiar până la războiul de la 1870, prezentau o superioritate numerică față de germani. Astăzi Germania a ocupat întreaga Franță, iar fiii ei împânzesc toate câmpurile de război ale Europei și ale Africei cu un eroism fără de seamăn. Care poate fi situația Franței față de această formidabilă manifestare de putere! Întrebarea singură ne dă și răspunsul.

Raporturile dintre neamuri sunt în funcție de copil. Și numai de noi depinde ca copilul să ne așeze pe primul plan în conecrtul dintre popoare.

Nu ne ncumetăm a face statistici. Din cea mai mică examinare a faptelor putem trage concluzia că demografia decide de soarta unui popor.

Dar nu numai existența copilului importă, importă mai

presus de toate calitatea lui. De numărul și calitatea copiilor depinde soarta popoarelor.

În prezentul articol voi căuta să expun condițiunile în cari trebuie să trăiască un popor pentru a-și asigura viitorul, cu privire la raporturile dintre sexe la fecunditatea lor și la calitățile progenerurii.

În dezvoltarea acestei teme, m'am condus de cele ce am scris cu privire la rolul femeii în creațiune în capitolele: *Cele două principii, masculin și feminin în creațiune; Indrumarea sexelor; Sexualitatea distructivă și Femeia și progenitura*, din lucrarea mea „*Spirit și Materie*” (p. 80—112), din care am luat și toate citațiile.

Cititorii cari doresc să adâncească problema sunt rugați să citească capitolele de mai sus.

O VALOARE COSMICA

Relațiunile dintre sexe prezintă o importanță cosmică. Prin unirea lor „ne transportăm din regiunea neîntinse, din regiunea transcendentă, din existența veșnică în Marele Tot, în lumea materiei; din lumea existenței pure în afară de materie, în lumea devenirii veșnice, prin naștere și moarte, prin muncă și suferință”. Dar noi nu trebuie să ne pierdem în materie. Și deaceia traversând generațiunile, trebuie să avem veșnic înaintea existența noastră transcendentă.

Intrucât însă suntem construiți din materiile pământului, contactul nostru permanent cu transcendentul suferă scăderi, pe cari suntem permanent dator să le combatem cu toate energiile ce dispunem.

Numai prin contactul cu transcendentul, reușim să înlăturăm căderea noastră în pasiunile dictate de constituțiunea noastră materială. Și dacă facem din actul generațiunii un scop în sine și ne cufundăm în pasiuni, în desfrâu, posibilitățile noastre de a ne ridica în transcendent dispar.

Dar, pentru a proceda la perpetuarea noastră în lume, trebuie să cucerim femeia. Și, pentru ca să nu ne prăbușim în abizuri, trebuie să-i evocăm în primul rând *spiritul*. Trebuie să facem cu ea operă de creațiune spirituală, înainte de a proceda la opera de creațiune fizică.....*principiile cari prezidează la unirea spirituală dintre sexe sunt determinante pentru felul progenerurii și emană din transcendent, din etern.*

UNIREA SE FACE PRIN IUBIRE

Unirea între cele două sexe se face prin iubire, prin legea atracției universale. Iubirea stă la baza oricărei opere de creațiune. *„Fără iubire nu ne putem mișca... Toate soluțiile creatoare din viața popoarelor sunt determinate de principiul invizibil al iubirii”.*

„Inșă iubirea viază în primul rând în sanctuarul căsătoriei. De acolo trebuie să radieze în întreg organismul social.

Iubirea nu viază în inimele acelora care au pierdut contactul cu transcendentul, cari se lasă conduși de pasiunile materiei din care sunt construiți ca fiș ai pământului.

Unirea dintre bărbat și femeie, pentru ca să fie fecundă din punct de vedere spiritual, trebuie să fie desăvârșită și, ca atare, să fie dictată de iubire transcendentă.

„Pentru ca să ajungem la aceasta unire, la unirea desăvârșită, trebuie ca femeia să fie perfect pură ca trup și ca suflet, să fie imaculată ca o floare de lotus, iar bărbatul să-și ducă abținerea până la eroism, abținerea în care stă adevăratul principiu al virilității sale.

„Prin aceste două virtuți, prin candoarea feminină și prin eroismul masculin, se va putea găsi adevărata unire dintre bărbat și femeie... *Se va putea îndeplini, prin unirea lor, actul divin, prin care să li se desăvârșească ființa. Se vor putea astfel reproduce generațiile, nu ca corp, ci ca spirit.*

„Deaceea Christ nu s'a putut naște decât din Sf. Fecioară Maria, care a rămas virgină și după naștere, adică candidă, inocentă, imaculată”.

Candoarea și puritatea femeii este indispensabilă. Intrarea viitoarelor generațiuni este determinată de aceste calități. De dincolo de spațiu și de timp din transcendent, din subconștientul profund al bărbatului și al femeii, pot bate la porțile vieții diferite ființe. *Se vor intrupa numai acelea cari sunt în raport cu gradul de spiritualizare al celor doi partineri.*

În generațiile cari bat la porțile vieții suntem răsplătiți sau pedepsiți pentru gradul nostru de spiritualizare, sau pentru rătăcirea noastră în haosul materiei.

ROLUL CAPITALULUI AL FEMEII

Deaceea educația sexelor decide de viitorul neamurilor. Dar femeia este aceea care are rolul capital. Prin candoarea și puritatea ei, un popor se ridică, și prin decăderea ei, moare. Marele act, misteriosul act al transmisiunii vieții este determinat în totul de nivelul spiritual sau de starea de decădere în care se găsesc actorii ei.

„Cum vor fi generațiile viitoare, ce fel de calități vor avea, ce vor urmări în viață; totul se găsește în preparare, se decide în principiu, odată cu selecțiunea care se face prin unirea sexelor”.

O viață de decădere, un materialism coplesitor, omorârea germenii viitoarelor generațiuni. Popoarele stăpânite de aceste scăderi nu se poate să nu fie depășite și desființate cu timpul de popoarele a căror spiritualitate e în plină ascensiune. Deaceea, pentru ca să ne dăm seama de viitorul popoarelor, de viitorul nostru, trebuie să ne ducem la viața interioară a individului și să-i examinăm gradul lui de spiritualizare, candoarea, curățenia sufletească, eroismul spiritual, puterea de sacrificiu, viața lui interioară, preocupările intime care constituiesc resursele vieții sale. În „această viață intimă, în totalitatea labirintului său infinit, se face în fapt selecțiunea germenilor cari vor da naștere generațiilor de mâine, le împinge în pragul vieții și le transformă în ființe vii.. Lumea noastră de gândiri intime, nu este numai o nebuloasă interioară existentă numai pentru noi, ci este o lume care trăiește, care-și are ființa în complexul vieții spirituale a celor ce ne înconjoară, și care e producătoare de evenimente, de înfăptuiri spirituale mai întâi și apoi fiizce, ale căror urmări au repercursiuni la infinit.

Strălucirea celor doi tineri cari poartă în ei toate generațiile cari îi vor urma vibrează prin aceste generații. Frământările lor nu au altă explicație. Din aceste frământări, din tot mirajul de idealism, „es ouï, es mititeii, es generațiile menite să ne ia locul, cari umplu universul cu găngurerile lor. Deaceea statul, națiunea, societatea, nu pot sta impasibili, atunci când, prin unirea sexelor, se decide de soarta, de viitorul lor. Noi ne transformăm, nu prin cei ce se duc, ci prin cei ce vin”. În animile acestora se transpun adevăratele principii, pentru

ca, la rândul lor, să le transforme în energii creatoare, să le cultive și să le transmită mai departe. Astfel se spiritualizează în mod perpetuu omenirea, în urmărirea destinelor sale. Astfel eșim din lumea pierzării, și trecem în lumea creațiunii...

„De aceea toată fericirea femeii, tot viitorul umanității stă în curățenia în care fecioara pășește la unirea cu bărbatul, în castitatea cu care ea trece prin viață, în lumea formelor. *La altarul curățeniei feminine se crează tot ce e bun pe planetă*”.

INDEPARTAREA FEMEEI DELA CAMIN

În lumina considerațiilor de mai sus să examinăm pe scurt starea în care să găsește anima femeii în statul nostru și în împrejurările prin care trecem. Să vedem dacă această stare de lucruri este de natură de a salva viitorul neamului, sau dacă nu cumva este plină de primejdii, dacă nu vom lua la timp măsuri de îndreptare.

Nu mă voi opri asupra operelor satanei, care lucrează prin iudaism și bolșevism, tinzând la animalizarea genului uman. Mă mărginesc la constatările pe care le facem cercetând întrebuintarea femeii în diferite funcții publice și în întrebuintări străine de sexul, de genul și de menirea ei.

Nu pierd din vedere că ne găsim în stare de război, că bărbatii sunt întrebuintați aiurea, că avem nevoie de brațe și capacități feminine cari să le ia locul. Aceasta este o stare trecătoare.

Dar independent de această stare trecătoare, există un curent general de masculinizare a femeii, de îndepărtarea ei dela cămin, de infeudare în diferite ramuri de activitate în stat în care n'au ce căuta.

Există un curent de deformare, de ofilire, de înstrăinare de genul ei, de denaturare a vieții ei feminine.

Astăzi femeia fumează în locul bărbatului. Urmează școli înalte cari nu le pot întru nimic ajuta pentru a-și îndeplini rolul lor de transmițătoare ale vieții.

Își pierd timpul și vigoarea pe băncile școlilor înalte și în ocupațiuni cari, îndepărtându-le dela rolul lor de deținătoare ale destinului și viitorului neamului din care fac parte, distrug sau urisipesc tezaurul nostru cel mai scump: **GENEAȚIILE DE MAINE.**

Imi aduc aminte. Am intrat odată la un minister într'o sală îngustă și lungă de câțiva zeci de metri. În tot lungul acestei săli, pe două rânduri, la mese improvizate, stetea câte o dactilografă.

Nu există instituție particulară sau de stat care să nu fie înțesată de femei. Până și barcurile și contencioasele ministerele și ale instituțiilor publice și particulare sunt pline de acelea cari poartă în trupul și anima lor puțința de a făuri viitorul neamului.

SE PIERD CER MENII SPIRITUALIZARII NEAMULUI

Ce se câștigă și ce se poate câștiga prin această masculinizare a femeii, nu se poate compara cu pagubele nemăsurate pe cari le suferă națiunea, pagube cari se pot sconta și în ordine materială și în ordine spirituală.

În ordine spirituală, femeia este scoasă din făgașul ei natural. Ea nu mai are ca principală preocupățiune a vieții sale grija căminului, a bărbatului, a nașterii, a pregătirii, a creșterii generațiilor viitoare. Centrul ei de gravitate devine funcția, ocupațiunea ei în corpul social. Acest fapt o împiedică de a se mărita la timp, de a avea copii la vreme și devine o cauză de dizoluție socială.

O asemenea femei, chiar dacă s'ar mărita, nu ne-ar putea da generațiile spiritualizate de care are nevoie neamul nostru.

În decursul pregătirii ei pentru ocupațiunile extra conjugale și în decursul acestor ocupațiuni, candoarea și puritatea feminină au avut tot timpul și toate ocaziunile ca să se evaporeze, ceea ce constituie o pierdere catastrofală pentru generațiile cari, din cosmos, din neant, din transcendent, bat la porțile vieții.

O MISIUNE DIVINA

Dar pentru ce ar fi să insistăm ! Școala masculină nu este potrivită pentru femei. Altul este rolul bărbatului. Sunt ocupațiuni cari sunt pe deantregul strivitoare pentru puritatea și candoarea feminină. Ce caută spre pildă femeia la bară prin palatele de justiție, unde să spală rufele murdare ale tuturor decăzuților societății, pe sălile tribunalelor și ale ministerelor cu

ghiozdanele încărcate de afaceri și de intervenții ? Ce mai poți culege din candoarea și puritatea acestor femei cari au ajuns să se complacă într'o asemenea atmosferă !

Alunecăm aici pe o pantă la capătul căreia nu putem găsi decât dezastrul .

Femeea trebuie culeasă de prin toate ungherele pe unde s'a rătăcit și readusă la cămin, la puritatea, la candoarea ei imaculată.

Trebue să aducem aminte bărbaților și să convingem pe femeia dispusă să se rătăcească în labirintul vieții sociale în afară de cămin că ea este principiul atracțiunii universale, principiul organizator în univers ; că ea primește flacăra divină și o transformă în torță vie ; că creează în lumea formelor și reproduce la infinit pe Christ în mulțimea popoarelor ; că această măreață și divină misiune nu cadrează cu ocupațiunile mărunte și trecătoare, cu ocupațiunile degradatoare pentru genul ei, pe cari anumite corpuri sociale i le pun întâmplător la dispoziție.

Femeea trebuie să ție sus steagul spiritualizării vieții. Prin puritatea și candoarea sa, în căminul ei imaculat, trebuie să apere pe bărbat de cursele pe cari i le întind greutatea vieții și să-și crească copiii în eroism și la adăpost de orice scădere morală.

FEMEEA IMPURA DEGRADEAZA CAMINUL

Femeea trebuie să știe că toată puterea și fericirea ei stă în curățenia ei, trepească și sufletească, că lipsa acestei curăținii îi zădărnicește viața, îi distruge fericirea, o scoate din rolul ei creeator, îi vulgarizează progenitura, dacă o are, îi distruge căminul, degradează și paralizează activitatea creatoare a partenerului ei : *bărbatul*.

Noi toți trebuie să știm că „este vai de bărbatul care e captat de impuritatea femeii vulgare ; că e vai de progenitura care iese din asemenea femei și de poporul în care femeile de felul acesta abundă”.

Deaceia trebuie păzită femeia de toate impuritățile pe cari le prezintă viața socială.

„Dacă femeia e agent universal de organizație; aceeași fe-

mea se transformă în agent universal de distrugere, atunci când a căzut de pe piedestalul ei de candoare.

„Bărbatul poate decădea și deveni o calamitate pentru procreație. Puterea de evocare a giniului feminin îl poate însă reface; poate face ca germenii destructive să fie oprite în acțiunea lor dizolvantă.

„Bărbatul însă, care a trecut prin lumea formelor cu o femeie pierdută la braț, trebuie considerat că și-a pierdut viața... în casele în care femeia nu e curată, acolo diavolul tronează ca stăpân“.

Acolo nu pot trăi și nu au ce căuta tinerii eroi și fecioarele candid.

Curățenia și candoarea femeii e cel mai mare bun pe care-l poate poseda un popor. Acelea care își aruncă femeia în vâltoarea vieții materiale merg spre sinucidere.

„Pentru cei afiliați materiei nu există decât suferință, crâșnire de dinți și moarte“.

TOT CE AVEM BUN ÎN NOI SE DATOREȘTE CANDOAREI MAMELOR NOASTRE

Nu instrucția fetelor, nu numărul claselor pe cari le-au absolvat, nu anii de școală, decid de soarta lor, de soarta descendenților, de soarta țării și a neamului lor, ci puritatea și candoarea ființei lor fizice și spirituale.

Dacă ne vom cerceta pe noi înșine, vom constata că tot ce avem bun în noi se datorește candoarei mamelor noastre, fie că au fost niște analfabete, fie că au fost trecute prin școli înalte, fie că au fost ignorante, fie că au fost savante.

„Și dacă vom arunca o privire asupra istoriei omenirii, vom constata că, din mamele cele preacurate, au ieșit oamenii înzestrați cu principii regeneratoare, marii binefăcători ai omenirii, și că monștrii morali cari bântuiesc omenirea sunt produși femeilor cari au pierdut inocența.

„Femeia e pentru bărbat îngerul păzitor al întregii sale existențe, principiul său evocator, organizator. Dela candoarea mamei lui, care i-a îndrumat primii pași, și l-a încălzit la sânul ei, el trece la sânul candid al femeii sale, pentru ca să vadă mai târziu cum se ridică candoarea și eroismul urmașilor“.

DEGRADAREA VIEȚII PRIN FEMEE

Pentru femeea care și-a pierdut inocența căminul, dacă există, devine un instrument de dizoluție spirituală, de materializare a vieții. Ea poate deveni un puternic instrument de a pune în valoare virilitatea bărbatului, dar nu pentru creațiune, ci pentru distrugere.

Minciuna și cochetăria, fastul și fardul devin preocupările ei de căpetenie. Darurile Panorei pun stăpânire pe ea.

• O asemenea femeie e lipsită de probitate morală, de credință în raporturile sale, de spirit creator.

În afară de sensualitatea pe care o poate cultiva prin artificiile ei, în jurul ei nu există foc care să ne încălzească. Acțiunea ei tinde la risipirea germenilor de viață. Iar germenii de viață pe cari îi prinde și cultivă duc la materializarea vieții.

Aceste feluri de femei fac din fiecare individ pe care-l aduc în lume un germen de dizoluție.

Vin apoi luxul și strălucirea cari acoper toate sub manta lor iluzorie.

„Stăpânitori de palate ne întind progeniturile, cu aspecte strălucitoare, dar mincinoase.

Astfel se crează cloacele de răspândire a miasmelor distrugătoare de sănătate morală cari infestază societățile de pretutindeni:

„Părăsirea lumii de preocupări spirituale de viață vie... însemnează prăbușirea în adâncuri“.

Iată aici e problema capitală pentru neamul nostru, pentru orice neam: „Ființe umane, înzestrate cu înalte valori spirituale, nu văd, nu pot vedea, lumina zilei, pentruca, în locul lor să apară stârpiciunile morale, pe cari, noi, prin afilierea noastră la materie, prin părțile noastre degradatoare, le introducem în lume.

„Aceste constatări au aceeași valoare tragică în viața popoarelor“. Energiile lor pier și ființa lor se macină prin „cultivarea materiei în detrimentul luminei: al curățeniei, căldurei și înălțării vieții spirituale. Și astfel se aruncă în stârpiciune energiile neamurilor, energiile omenirii“, gemenii creatori de pretutindeni.

FEMEEA RATATA

În prezentul articol nu ne-am ocupat de femeea ratată, de femeea care a pierdut calitățile ei procreatoare, de femeea pe care organismul social viciat a redus-o deja în stare de epavă femenină. Ne-am ocupat de tinerele generațiuni în plină funcțiune generatoare. Pe acestea trebuie să le ferim de pieire, știind că: „Tot ce se detașează de spiritualizare se ofilește și se usucă, ca frunzele căzute de pe arborele care le-a dat naștere, de pe arborele vieții”.

PREGATIREA VIITOARELOR MAME

Să cultivăm deci femeea, nu ca colaboratoare a bărbatului în lupta grea din afară de cămin, ci ca creatoare și păzitoare a căminului ei, știind că: „Determinarea apariției generațiilor viitoare și spiritualizarea lor e problema de care depinde întreg viitorul neamului”.

Suntem la o răspântie a istoriei. Trebuie să ne naștem a doua oară în Patria și Neamul nostru, în noua lume care bate la porțile vieții. Trebuie să pregătim pe viitoarele mame pentru acest măreț rol.

Mamele viitorului nu se mai pot pierde în acțiuni mărunte, nu se mai pot masculiniza. Mamele viitoare vor trebui să știe că nu trebuie să căutăm viața, ci pregătirea pentru viață, că cu o viață netrebnică nu avem ce face, că o asemenea viață trebuie lepădată cu dispreț.

Mamele viitorului vor trebui să știe că viața e o continuă devenire, o continuă prefacere, o luptă de fiecare moment, că, odată cu nașterea, vine și obligația să ne pregătim pentru această luptă, pentru creațiune.

Mamele viitorului vor trebui să știe că a proceda altfel însemnează a lucra la înlăturarea celor fecunzi, pentru a infesta organismul națiunii cu forțe paralizatoare.

În acest sens trebuie să pregătim terenul pentru a face loc apariției în sânul națiunii a viitoarelor mame.

MAME EROICE

Mamele viitorului vor trebui să știe că ppoarele se ridică în concertul internațional prin numărul și calitatea descendenților, prin curățenia candoarea și eroismul lor. Vor trebui

să știe că progenitura lor nu e destinată pentru huzureală, ci pentru muncă creatoare, pentru sacrificiu, pentru curățenie, pentru candoare, pentru eroism.

Nouă ne trebuie luptători, ne trebuie eroi. Mamele vor trebui să știe că pe drum vor cădea mulți, că nu se știe însă a căror soartă e mai bună: *a celor căzuți sau a celor rămași*.

Vor trebui să știe însă că celor căzuți alții le vor lua locul, că e o datorie, că e însăș legea vieții, ca fiecare să piară în opera sa, pentruca, din cadere, din moarte, să ese viața.

Mamele viitorului trebuie să știe că determinarea apariției generațiilor succesive și pregătirea lor pentru viață trebuie să fie în raport cu rolul creator și eroic ce ne este hărăzit să jucăm în concertul popoarelor, că trebuie să avem o viață plină, că fiecare clipă a vieții trebuie să fie o continuă roadă, că aici trebuie căutată toată problema vieții, *toată imensa importanță pe care o are comerțul dintre sexe în viața pământească*.

REGENERARE TOTALA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Mamele noastre trebuiesc pregătite ca să dea naștere acelor generațiuni cari vor pune ordine în haosul vieții noastre publice și private, spre a face din noi un corp viu, palpitant, conștient de el însuși; să creeze pe bărbații noștri de stat, pe conducătorii vieții noastre publice, cari să nu fie sclavii propriilor lor slăbiciuni, sclavii și executorii slăbiciunilor mulțimilor necuvântătoare, șampionii vieții materiale; ci să devie șampioni ai ritmului nostru propriu de viață, animatorii marilor curente creatoare, promotorii idealurilor noastre specifice, galvanizatorii corpului social, armata eroică care să încadreze acest neam la carul de triumf al culturii universale.

Nu mai este timp de pierdut. Concomitent cu războiul nostru sfânt, să strângem tineretul feminin de pe unde se găsește resfirat, să-l readucem la cămin, să reorganizăm familia, *nucleul tuturor progreselor*, să facem legi pentru încurajarea nșterilor și pentru protecția copilului, să încurajem căsătoriile, să creem însurățelelor condițiuni propice de existență, să revizuiim întreaga noastră legislație în acest scop, să ridicăm potențialul moral și productiv al întregii națiuni la înălțimea menirii noastre prezente și viitoare.

Fecioare candidе, inimi oțelite, temperamente eroice; ace-

stea sunt comorile cari ne asigură gloria de pe câmpul de război, regenerarea noastră internă, expansiunea în afară, viitorul strălucit ce ne așteaptă.

Să mergem cu tărie pe drumul deschis larg de eroica noastră armată și să nu pierdem din vedere că, cu tot acest eroism, problema capitală rămâne: *Determinarea apariției generațiilor viitoare și spiritualizarea lor prin readucerea femeii la cămin și prin reeducarea ei totală.*

ION COLFESCU-DELATURDA

AȘEZARI ROMANEȘTI

Comuna Voinești, — 2400 locuitori, — așezare pitorească de munte, oameni plini de viață și de inițiativă. Patria multor întreprinzători cari au împânzit țara. Un nucleu demn de re-levat de viață pur românească.

Comuna Voinești este condusă actualmente, cu destoinicie de primarul girant, *Bucur I. Olaru*, care îndeplinește funcția de notar. Are 2 biserici, o școală cu 8 învățători, un Ateneu popular în care se adăpostesc Căminul Cultural, Banca Populară, Școala de copii mic, Asociația Muncă și Lumină și Subcentrul P. P. Voinești.

Comuna mai posedă un dispensar medical și are amenajat un vast teren pentru sport.

ATENEUL POPULAR

Pentru Ateneul popular se cuvine să facem mențiune specială și să scoatem în evidență hărnicia acelor cari au realizat această frumoasă operă. Din clișeu alăturat se poate deduce proporțiile mai mult decât mari pentru o comună rurală cu 2400 locuitori de munte, în mare parte țărani cu reduse mijloace de existență.

Construcția s'a făcut în anii 1930—1934 din inițiativa unui comitet format din fruntașii comunei sub președinția d-lui *Ioan N. L. Dumitrescu*. În acel timp clădirea a costat circa 2.500.000 lei.

Fondurile necesare, în majoritate absolută, au fost procurate de Căp. forestieră „*Râul Târgului*“, astăzi sub conduce-

rea D-lui înv. Nicolae Popescu Schiancu — decorat cu „Mihai Viteazul”, de Banca Populară și de cetățenii comunei, în frunte cu membrii comitetului Pr. Gr. Mușetescu, D-tru N. S. Dumitrescu, răposatul Bucur B. Cornățeanu și Gh. Popeia.

Sufletul acestui Ateneu, a fost și este *Căminul Cultural „Sarmiza Bilcescu Alimănișteanu”*, sub conducerea harnicului Preot Gh. Boteanu și a învățătorilor *Bucur Butoi* și *Petre Ionașcu*.

Ateneul Popular din Comuna Voinești-Muscel

Activitatea culturală este mult înlesnită de dinamismul conducătorilor, cărora le folosește în largă măsură sala de conferințe care este de fapt o adevărată sală de teatru cu balcoane și cu scenă largă pentru reprezentații teatrale.

Mergând pe această cale, Ateneul Popular, care are deja un început de muzeu și de bibliotecă, va putea să-și completeze activitatea prin formarea unei biblioteci și prin amenajarea unei săli de lectură în etajul de sus, care să adune în același mănunchi pe toți fiii comunei și să dea pildă viligiaturistilor cari în timpul verii pot fi atrași de pitorescul de munte al comunei.

Comuna e iluminată cu electricitate și posedă și două monumente eroice.

COPERATIVA FORESTIERĂ : „RÂUL TÂRGULUI”

Cooperativa forestieră: „Râul Târgului” din Câmpulung Muscel s'a înființat în anul 1919, după marele războiu mondial.

Zona din care își recrutează membrii este alcătuită din comunele Lerești, Voinești și Câmpulung.

Scopul înființării a fost ca să execute exploatarea forestieră completând posibilitățile exploatatorilor particulari români și spre a înlătura pătrunderea elementelor streine de neam în această regiune pur românească, scop în care a reușit pe deplin.

Pe de altă parte, scopul practic al înființării cooperativei a fost ca:

Prin materialele rezultate din exploatare și vândute pe preț ieftin membrilor săi, să ajute la refacerea gospodăriilor țărănești distruse de războiu în toamna anului 1916;

II. Să procure de lucru societăților lucrători forestieri, cari să se împărtășească și ei din beneficiile cooperativei prin dividend la capital, primă de muncă și rîsturnă la materialele cumpărate;

III. Să se ajute la dezvoltarea culturală a zonei sale de activitate, prin ajutarea instituțiilor culturale și prin contribuția la clădirea localurilor publice în care să funcționeze aceste instituțiuni.

În tot timpul funcționării sale, cooperativa nu s'a abătut dela aceste principii și se poate mândri cu rezultatele activității sale.

A făcut exploatare forestiere de mari proporții și a contribuit din plin la dezvoltarea economică a regiunii în care activează și a membrilor săi.

Nouile construcțiuni la care cooperativa a contribuit cu cele mai importante sume sunt:

Ateneul Popular din com. Voinești.

Școalele primare din com. Lerești și Voinești.

Noua biserică din com. Lerești.

De asemenea a mai contribuit la ridicarea altor localuri din alte comune.

Totalul ajutoarelor alocate pentru construcțiuni publice, opere culturale și sociale depășește suma de trei milioane lei.

Situația financiară la ultimul bilanț era următoarea:

CRONICA

SERBAREA UNIRII

24 Ianuarie 1943

Serbarea unirii dela 1859, dată care reprezintă primul pas al statului român modern, ne găsește astăzi în cel mai greu moment al istoriei noastre multimilenare pe aceste plaiuri. Aruncând privirea îndărăt în spre mari înfăptuitori ai unirii trecute, gândul și voința noastră întregă trebuie să se fixeze asupra prezentului și asupra unui singur punct: „pregătirea viitorului“. Acesta e de altfel tot rostul comemorărilor: „Recapitularea trecutului în vederea viitoarelor înfăptuiri“.

Generațiile trecute ne-au pregătit România de azi. Pe umerii lor au purtat grele răspunderi. Dar pe umerii niciunei generații nu au apăsător răspundem atât de grele ca acelea cari apasă pe umerii actualei generații.

Din luptele eroice pe cari le ducem va eși: sau România imperială sau nimicirea noastră ca stat și popor. Nu există altă alternativă.

De aceea unirea de ieri trebuie să ne dicteze astăzi cea mai desăvârșită unire „în cuget și simțiri“, încordarea tuturor voințelor și tuturor forțelor spre un singur țel: Salvarea statului și poporului nostru, salvarea culturii și civilizației europene, și pregătirea viitorului.

Nu există energie pe care să nu o întrebuițăm în acest scop. Nu există gând, nu există simțire care să nu i se închine.

Astfel trebuie să gândească și să înfăptuiască orice român de sânge, criunde s'ar găsi. Și bătrânii încărcăți de ani, și femeile și copiii, în stare a ține o armă în mână, toți trebuie să fim gata să murim pe baricadele neamului.

Am trăit până acum înconjurați de dușmani de moarte. Respirația ne era grea. A sosit momentul ca să ne degajem, să ne creem în juru-ne un spațiu vital și să ne asigurăm granițe comune cu marii noștri aliați.

Grele sunt sarcinile prezentului și mari sunt problemele viitorului. Toate energiile românești trebuiesc puse în valoare. Unirea desăvârșită și voința cea mai dărză trebuie să fie astăzi unica noastră lege.

INTREVEDEREA DELA CARTIERUL GENERAL AL FUHRERULUI

Vizita Mareșalului Antonescu, a vice-președintelui Consiliului de Miniștri și a celorlalți demnitari români la cuartierul Führerului a fost scoasă în evidență și comentată de toată presa europeană. Cu drept cuvânt s'a spus că prezența demnitarilor noștri la cuartierul general al Führerului în împrejurările extraordinare prin cari trecem și date fiind problemele discutate, constituie adevărată zi a României și a poporului român. Din presa zilnică, cititorii noștri au luat cunoștință despre această vizită. Importanța ei nu scapă nimănui. În privința acesteia, nu e nevoie să insistăm. Altceva vrem să scoatem în evidență.

Avem înaintea o nouă epocă de dezvoltare în viața statului și poporului român. Climatului nostru național și internațional s'a schimbat radical în ultimul timp. Sub presiunea eroismului legendar al ostașului român, am mers în continuă ascensiune în ochii noștri proprii și în opinia publică internațională.

În ultimul timp, mai întâi timid și apoi din ce în ce mai cu putere, s'a avertat la orizont imperialismul românesc.

Când, cu câțiva ani înainte de începerea acestui război, directorul nostru a vorbit în fața unei adunări de învățători, despre destinele imperiale ale neamului nostru și despre necesitatea de a i se lărgi hotarele până acolo până unde geniul lui ancestral le impune, în sală s'au auzit vociferări ironice.

Într'adevăr, înainte de declanșarea actualului război în lozincă „*nicio brazdă*”, se rezuma tot idealul nostru de politică externă. Era un ideal politicianist nedemn pentru poporul român.

Astăzi, misiunea noastră istorică în părțile în care suntem așezați, apare ca o necesitate de neînlăturat, pentru noi, ca și pentru aliații noștri. Intrevederea dela cuartierul Führerului confirmă faptul și constituie punctul de plecare al unei noi ere în viața poporului și statului român.

Războaiele trecutului ne-au dus la reconstituirea Daciei Traiane. Acest război ne pune pe un nou pedestal: acela de a ne îndeplini destinul de conducători spirituali în regiunea sud-estului european, de a restabili în această parte a Europei dreptatea istorică, de a înlătura efectele invaziilor barbare de tristă memorie, de a reconstitui cultura și civilizația pe cari

acești barbari le-au îngropat în ruine, de a purifica sudetul european de miasmele trecutului, de a realiza o unitate spirituală și economică și de a pune în valoare toate energiile constructive din aceste părți.

Fie că s'a spus, fie că nu, fie că s'a comentat în acest sens evenimentul, la noi și aiurea, fie că nu, aceasta e semnificația ultimei întrevederi a oamenilor noștri de stat dela cuartierul general al Führerului.

Ea constituie un punct de plecare, un moment istoric epocal în viața Statului și poporului român.

CARTI

— Dr. Aurel Cosma, — *Studii și Folklor Românesc*, București, Tip. „Universului”, 1942, Dealtungulă 148 de pagini, autorul ne prezintă un studiu temeinic și plin de învățăminte, mai ales pentru momentul istoric prin care trecem.

Dăm câteva din titluri: *Misterul precosmic în miturile românești*; *Dualismul cosmogonic în miturile românești*; *Crearea pământului*; *Apele pământului*; *Temelia și arhitectura cosmică în miturile poporului român*; *Mitologia orogenică a poporului român*; *Cum se va produce distrugerea lumii*; *Mituri despre originea omenească*; *Concepțiile poporului nostru despre făurirea destinului omenească*, etc.

Reproducem caracterizarea următoare pe care o face autorul, sub titlul *Folklorul mitologic românesc*:

„Subiectele pretutindeni sunt aceleași, doar expunerea lor prezintă variante după regiuni, ceea ce confirmă că ele s'au născut dintr'un fond comun și că numai evoluția lor în medii de izolare națională le-a dat înfloriri de expresii locale. Legende și credințele poporului nostru nici nu puteau fi create numai într'o anumită provincie și apoi răspândite, fiindcă dela început și până la unirea din 1918, Românii erau condamnați de vitregia destinului istoric să trăiască despărțiți și astfel n'aveau posibilitatea de a duce o viață de tradiții în comun. Iată de ce datinile și miturile românești, prin aspectul lor unitar, ne arată în mod evident că vechimea lor se confundă cu trecutul etnic,

care se pierde în adâncimea existenței noastre de două ori milenară și în profunzimea unor tradiții de peste patru mii de ani, pe acest pământ al României de azi“.

O bogată bibliografie indică izvoarele și garantează obiectivitatea cu care a fost scrisă Cartea d-lui Dr. Aurel Cosma alături de celelalte numeroase lucrări ale sale, ni-l prezintă ca pe un valoros cunoscător și propagandist al sufletului românesc. Citind-o și răspândind-o, ne facem o datorie de conștiință și de înalt patriotism.

Dr. Ilie Rădulescu. — *Pentru Un Imperialism Românesc*, editura ziarului „Porunca Vremii“, Tip. „Universuli“, 1942, 63 pag. format mare. — Broșura conține reeditarea unei serii de articole apărute în „Porunca Vremii“ în legătură cu aspirațiile permanente și eterne ale Neamului. Pentru a scoate mai cu eficacitate la lumină importanța lucrării și pentru a ne dispensa de comentariile pe cari le-ar impune această substanțială lucrare, reproducem un pasagiu esențial din articolul de introducere :

Ideea am rupt-o mai de mult din frământarea inspirată a elitei noastre naționaliste și am aruncat-o în dezbatere publică ceva mai târziu, în 1935, după ce — participând la al doilea congres național-socialist dela Nuernberg — am înțeles mistică înălțări germane. De atunci încolo, am revenit mereu și sub diverse forme asupra acestui imperialism“.

Epopoea pe care o trăim în Răsărit și valoarea noastră ca soldați și ca factor de civilizație, cu care am câștigat României nu numai simpatia, ci și admirația lumii întregi, dau o înțesătură crucială destinelor românești. Am socotit legitim, în consecință, să reluăm firul unei vechi sbuciumări azi mai luminoasă decât oricând în perspectiva viitorului. Și, lăsând deoparte toate pledoariile fragmentare din trecut, am concretizat, într-o serie de opt articole, apărute recent în „Porunca Vremii“, premisele și îndreptățirile unui imperialism românesc.

Iată capitolele tratate: *Destine Imperiale; Europa Nouă și Dinamismul românesc; Factorii înălțării românești; Mândria unei vechi istorii; Pământul făgăduințelor imperiale; Puterea noastră prolifică; Privilegiul geografiei românești; O conștiință imperială;*

Broșura se completează cu un număr de articole apărute

anterior dintre cari menționăm: *Alianța româno-germană și Minunea reînvierii românești*.

Titlurile înșirate vorbesc dela sine. D. Dr. Ilie Rădulescu, cu talentul care-l caracterizează, pune la punct imperative naționale scumpe inimei oricărui bun român și luminează pe aceia cari încă nu înțeleg că misiunea istorică a acestui popor și rolul măreț pe care trebuie să-l joace în colțul de lume în care e așezat, e singura lui rațiune de a fi.

Pentru ceice au urmărit „*Porunca Vremii*“, broșura de care ne ocupăm e o sinteză, iar pentru ceice nu au urmărit acest ziar de afirmare românească, această broșură e o reconfortare și un îndreptar de primul ordin.

D-l Eugen Clonța, doctor în drept, Director în Prefectura Poliției Capitalei, ne prezintă *Codul Penal „Regele Mihai I“*, publicat în Monitorul Oficial Nr. 65 din 16 Martie 1936, „cu rectificările ulterioare și legile penale speciale în vigoare până la 1 Decembrie 1942, cuprinzând codul penal în sinoptic, doctrină, jurisprudență, adnotații, trimiteri, index alfabetic“. Tipografia și legătoria Penitenciarului „Văcărești“, 1942.

Acelaș autor ne prezintă și *Codul de Procedură Penală „Mihai I“*, publicat în Monitorul Oficial Nr. 66 din 19 Martie 1936, tipărit la aceeași tipografie, în 1942, cuprinzând *Codul de Procedură în sinoptic, instrucțiuni necesare organelor de cercetare și anchetă, formulare de procese-verbale și elementele de cazier*, precum și textul întreg al codului, cu toate modificările până la data de 4 August 1942, însoțit de index.

Ambele volume, tipărite în bune condițiuni tehnice și în format practic, răspund necesităților acute, de a se pune la dispoziția polițiștilor și juriștilor în general manuale practice, cuprinzând toate indicațiile și îndrumările necesare, pentru aplicarea și interpretarea justă a legislației noastre penale, atât de hărțuită în ultimul timp de modificări și legi speciale, cari cauzează greutăți chiar și magistraților și juriștilor de carieră.

Munca migăloasă a d-lui Clonța și grija pe care a avut-o ca să ne pue la dispoziție aceste două coduri, întregite cu toate îndrumările necesare, îl îndrituește ca să se bucure de recunoștința și întregul concurs al nostru al tuturor.

Virgil Molin, secretar al Federației Naționale a Presei din

provincie, și Pompiliu Șerbescu, ziarist din Timișoara, publică broșura *Presa din Provincie și Regimul Juridic al Presei din România — Câteva constatări și câteva Propuneri* — cu o prefață de St. Vlădescu, Președintele „Federației Naționale a Presei din Provincie“.

Broșura conține următoarele articole: *Regimul Juridic al Presei din România*, — *Câteva constatări și câteva sugestii*, — de Pompiliu Șerbescu; *Presa din Provincie — Studiu Structural și propuneri*, — de Virgil Molin; *Memoriul Federației Naționale a Presei din Provincie*, întocmit la 3 Ianuarie 1942, în ședința Comitetului de Direcție, ținută la București, și se încheie cu *Cuvântul Organizațiilor de Presă*, cuprinzând alocuțiunile ținute de președinții organizațiilor de presă, la 11 Decembrie 1941 la „Fundatia Carol I“, în consfătuirea presei, prezidată de d-l Prof. Mihail Antonescu, președinte ad-interim al Consiliului de Miniștri.

Broșura are o neîtagăduită valoare pentru punerea în vedere a celor în drept a necesității acute de a se organiza o puternică presă de provincie și pentru îndrumarea opiniei publice în acest sens.

Autorii scoțând și publicând această broșură, au binemeritat de la patrie, ca și de la Corpul ziaristilor. Noi totuși am avea o mică observație de făcut.

Punctul salient al broșurei este *MEMORIUL*, pe care l-a înaintat Federația, Guvernului, cu privire la organizarea presei din provincie. Acest memoriu, însoțit de unanimitatea comitetului de direcție al Federației, în afară de unele modificări pe ici pe colo, a fost alcătuit de directorul nostru, Ion Colfescu-Delaturda.

D. St. Vlădescu, preș. Federației, ține să scrie o prefață de câteva rânduri. DD. Molin și Șerbescu sunt autorii broșurei și ai articolelor menționate.

Poate că ar fi fost însă corect, ca să se menționeze rolul directorului nostru, în alcătuirea memoriului, cu atât mai mult cu cât acest memoriu cuprinde pasagi întregi din lucrările sale, scrise cu mult înainte de a se ivi necesitatea alcătuirii lui. Aceasta, ca un act de probitate profesională și ca o dovadă de respectul de care trebuie să se bucure adevărul obiectiv și considerația care se cuvine fiecăruia.

Emil A. Chifa, — Preludii, — Poezii, — Tip. Carol Feder, Medias, 1941. D. Chifa ne trimite o broșură de 32 pagini, mică în aparență, dar mare în conținut.

Pe ultima pagină se înșiră nu mai puțin de 12 volume ale autorului, publicate în diferite timpuri. Cea mai veche e din 1905.

Regretăm că nu le cunoaștem.

Dar judecând după micul volum ce ne stă în față, constatăm că D. Chifa e un poet de real talent. Un suflu de patriotism și de optimism sănătos îl străbat rândurile. În poezia introductivă intitulată „Cântăreții”, autorul se caracterizează singur:

Firea ne-a dat dulce glas
Și o harfă ne-a dat firea:
Să cântăm fără popas
Frumusețea și iubirea.

Dar când vremuri grele cer
Lupte, sbucium, cruciadă,
Știm s'avem și braț de fer,
Harfa s'o schimbăm în spadă.

Pentru a caracteriza dinamismul patriotic care animează pe autor, mai reproducem primele strofe din poezia intitulată „Fierarul Vrajitor”:

La nicovală stă fierarul
Și bate fier roșu ca jarul.

Se umflă foile mereu,
Ciccanul cade tot mai greu.

Schintei sar și se sting pe rând,
El bate cântec fredonând:

Am făuriț coase și pluguri
În țeară, când curgeau belșuguri.

Ci-azi în vremuri de nevoi,
Fac arme, spați pentru eroi.

Și'n flăcări când le oțlesc
Cu cântecul meu le vrăjesc:

Cu fiecare lovitură
 În ele ferec moarte, ură.
 Și cum gemând cade ciocanul,
 Așa peri-va și dușmanul.

Ion Țugariu, — *Paradisul Peregrinar*, — Colecția „Meșterul Manole”, 1942. — Izvoarele poetice ale D-lui Țugariu sunt indicate de autor în prefața volumului: „Un dor imens după fericirea pierdută, după echilibrul cel dinainte de a mă cunoaște, îmi apasă sufletul. Imi era necesară, ca o hrană și o băutură cerească, cealaltă iluzie, iluzia mântuirii”. Obosit de înălțimi, își dorește *Intoarcerea*. „Și visurile suprafirești s’au pierdut în cețurile turburi ale somnului pământean și ale morții”.

„Așa s’a născut cartea”. Și deaceea se numește *Paradisul peregrinar*. Reproducem pentru caracterizare poezia intitulată *Ape*:

BCU Cluj - Central Library Cluj

Ce grele, ce grele ne-apasă
 Adânci, omenеștiile ape!
 Doar ingerul morții își lasă
 Aripa de noi mai aproape.

Aceeaș frumoasă poveste
 De veșnică, pură iubire,
 În suflet și azi ne mai crește
 Indemnul spre nemărginire.

Dar pomul sub strania zare,
 De roadele proprii se frânge.
 Și până departe, pe mare,
 Trec valuri ce par ca de sânge.

O, ingerul morții își lasă
 Aripele-aproape, aproape.
 Și grele, adânci ne apasă
 Mereu omenеștiile ape.

Al. Gr. Piepteanu, — *Popas în margine de drum*, — poezii, Tip. „Litera Creștină”, 1942. — E o broșură de 46 de pagini, tipărită în cele mai bune condițiuni, cuprinzând un număr de

poezii reușite. D. Piepteanu excelează mai ales în versificația ușoară reproducem din:

FIR PLĂPÂND

Fricel de iarbă verde
Fir plăpând
M-ai fost martor la iubire
Rând pe rând

Când codan mergeam cu caii
Fir plăpând
Noi doi așteptam pe Leana
Gând la gând

Mai târziu flăcău în floare
Fir plăpând
Ți-am destăinuit iubirea
Mea, plângând

Și bătut de vânt în dungă
Fir cu spic
Mi-ai spus două vorbe 'n șoaptă
„Nu-i nimic”.

G. Retezeanu, — *Alucinații*, versuri, edit. „Țara” Sibiu. E o mică broșură de 32 de pagini. E păcat că nu e mai mare. D. Retezeanu cântă misterul vieții. Te cucerește dela primele versuri. E dator să-și cultive inspirația. Talentul său promite roade bogate. Reproducem la întâmplare o strofă. Face parte din prima poezie intitulată, *Alucinații*:

Prin tomuri colbăite cătam ades secretul
Vieții înțelepciunii și a-l artei, căci poetul
Ca șoarecele roade al cărții adânc tâlc.
„Zadarnic ți-e truda, minciună orice vraf.
Am fost cândva ca tine”. Grăuntele de praf
Așa-mi grăi, și'n juru-mi zburară mii în pâlce.

Profesor I. Crețu, — M. Eminescu, — *Bucovina și Basarabia*, — Studiu istorico-politic, Imprim. Națională, București 1941. D. Profesor Crețu a avut buna idee de a publica într'un volum articolele marelui nostru bard național, Mihail Emine-

scu, cu privire la *Bucovina și Basarabia*, publicate la timpul lor în ziarul *Timpu*.

E inutil să insistăm asupra talentului cu care Eminescu scoate în evidență tragedia acestor două provincii românești și drepturile noastre imprescriptibile.

E o carte de acută actualitate. O recomandăm călduros cititorilor noștri.

REVISTE

Gândirea Nr. 10, pe Decembrie 1942, publică pe lângă alt bogat material ca de obicei, articolul de fond al D-lui Nichifor Crainic, „*Colaboratorii lui Hristos — cuvinte către studenți*” — din care reproducem pentru actualitatea lor, concluzia:

„Observam la începutul acestei prelegeri că vuietul vremii noastre, de răsturnări și prefaceri epocale, stânjenește concentrarea spiritului în cămara singuratică a studiului. Stă totuși în puterea spiritului să nu se lase victimă a evenimentelor din afară, ci să extragă din ele sensul către care svâcnește uriaș istoria contemporană. Mergem, peste cetățile Diavolului, spre aurora altei ere, pe care o voim înfloriți după marele nostru vis creștin. Incelestați-vă inima în articulațiile acestui crez, și patima sacră pentru pregătirea apostolică va sporii înmii. Scumpii voștri camarazi de generație, departe de cămin și de țară, primesc botezul martiragiului și al eroismului pentru România lui Iisus Hristos. Dar voi cari rămâneți, și toți cei cari vor rămâne, aveți datoria să-i întovărășiți în studiu și în rugăciunea, care fortifică sufletul patriei, și să-i continuați în apostolatul de lume nouă. Istoria nu pune mai grele sarcini pe umerii lor decât pe umerii voștri. S'a vorbit în această țară, cu modulații elegiace, despre o generație sacrificată; dar s'a uitat atunci că numai generațiile, în făptura cărora valul vieții urcă până la vecinătatea lui Dumnezeu, sunt capabile de sacrificiu și de biruință”.

Revista Institutului Social Banat-Crișana, an. X Sept.-Decembr. 1942 din Timișoara, interesantă și instructivă ca totdeauna, printre materialul bogat ce conține, ne aduce studiul monografic al D-lui Traian Birăescu, intitulat „*Patru comune*”

almăjene", pe care-l dăm ca pildă demnă de imitat. Cu asemenea studii ar trebui împânzită întreaga țară.

Din revista literară *Ramuri* Nr. 11—12, Noembrie-Decembrie 1942, recomandăm studiul succint și documentat al D-lui Ion Donat, tratând despre „*Locul Olteniei în trecutul românesc*". Talentul cu care D. Donat evoacă acest trecut este demn de relevat.

Revista *Marea Noastră*, Nr. 11—12, Nov.-Dec. 1942, continuă cu publicarea articolului D-lui Prof. N. Dașcovici, *Politica rusească la Gurile Dunării și Marea Ngeară*. Relevăm articolul *Cetatea Sevastopolului 1856* al D-lui Contr'Amiral C. Negru.

Cele Trei Crișuri, pe Noembr.-Decemb., 1942 ne sosește cu acelaș extrem de variat material adunat de neobositul ei director, George Bacaloglu.

Din revista *Răsăritul* Nr. 10—12, 1942 scoatem în evidență articolele: *Iisus-Mântuitorul* de Pr. C. Dron; *Idealul de frumos și de bine*; *Fundamentul moral al idealului național*, de D. Al. Bărcăcilă, și *Spre un nou individualism economic*, de Dr. Florin Codrescu.

Biserica Basarabeană, anul I Nr. 6, Noembrie 1942, organul Eparhiei Hotinului, e o nouă dovadă de munca rodnică ce se desfășoară pe terenul duhovnicesc în provincia noastră din răsărit, atât de greu încercată de soartă. Revista îmbrățișează deopotrivă și problemele vitale ale provinciei și neamului, pentru care are cu atât mai mare merit.

Pentru orientare reproducem finalul articolului Pr. H. Vârtosu din Soroca, intitulat, „*Vis de aur*”:

„O, „școală sfântă a părinților“, nădejdea de primenire de mâine și de totdeauna a Neamului meu, ție cu smerită inimă mă închin și cu graiul sufletului te cinstesc, epntru că tu vei renaște obștea românească din lumea satelor noastre la o viață nouă, și vei spori puterile spirituale ale poporului Român, ca să biruiască orice fel de greutate în calea viitorului strălucit. Tu vei ajuta la prefacerea visului de aur de acum într'o realitate vie, trainică și eternă!”

Și poezia lui I. Egorov, i tradusă de D. D. Georgescu:

LUI ADOLF HITLER

O, mare Führer Adolf Hitler!
Ți-a fost de Domnul hărăzit,
Ca brațul tău cel dărz de fier
Să fie 'n veci nebiruit.

Ca fulgerul mănii ești
Călăuzit de Cel Prea Sfânt,
Tu pe vrăjmași să-i nimicești,
De-a pururi de pe-acest pământ!

Satan în Stalin întrupat,
Tu 'n bezna iadului hain,
L-ai prăbușit neîndurat
Ca negrul blestem pe Cain.

Părinte, te rugăm smerit,
Sdrobește plaga 'nsângerată;
Și-ostașului nebiruit
Dă-i, Doamne, viață 'ndelungată.

Cu brațul tău de-oțel călit,
Spre slava Domnului Prea Sfânt,
Tăiat-ai lespezi de granit
Istoriei pe acest pământ.

Urăm tinerii reviste viață lungă și roade îmbelșugate.

Din *Cronica Romanului*, Nr. 12, Dec. 1942, recomandăm articolele: *Bucurie în mijlocul întristării* de P. S. Episcop Lucian; *Eto, moio Blagoslovénie!* de Pr. Căp. N. Cernea, și *Spiritualitatea creștină ortodoxă din Transnistria* de Pr. Căp. rez. Șerban Grigore. Titlurile vorbesc dela sine.

Luminătorii, Nr. 11—12, Toembrie-Decembrie 1942, revistă literară-socială-științifică, își merită numele. Ne sosește cu un foarte variat și interesant material.